

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: A.P.T., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 21, adresa pro doručování: AK Čechovský & Václavek a partn., Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Na Baních 1304, Praha 5- Zbraslav, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.10.2011 č.j. KRPS - 87326-56/ČJ-2011-010026,

t a k t o :

I.Žaloba se zamítá.

II.Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou žalobou Krajskému soudu v Praze postoupenou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného (Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,) kterým bylo rozhodnuto tak, že se panu A.P.T., podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“ nebo též „zákon o pobytu cizinců“) prodlužuje doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 12.8.2011 vydaného pod č.j. KRPS-87326-48/ČJ-2011-010026, podle § 125 odst. 1 zákona o 60 dnů.

Žalobce v žalobě tvrdí, že byl na svých právech uvedeným rozhodnutím zkrácen, a to z důvodů uvedených v bodech II/ 5.-18. a III/ 19.-25., konkrétně namítá pod bodem II, že:
- v daném případě (5 a 6) doba zajištění nebyla stanovena, jak žalovaný uvádí, rozhodnutím ze dne 12. 8. 2011, č.j. KRPS-87326-56/ČJ-2011-010026, ale rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 6. 2011, č.j. KRPS-87326-56/ČJ-2011-010026 a v současné době je opakovaně

prodlužována. Toto pochybení sice nemá takovou intenzitu, aby samo o sobě vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, nicméně ilustruje laxní až ledabylý přístup žalovaného k věci zajištění účastníka a zároveň k jeho řízení o správním vyhoštění,

- žalovaný (7) odůvodnil své rozhodnutí v podstatě pouze odkazem na dikci příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců, tvrzením, že by žalobce mohl stěžovat nebo mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž vzhledem k „odůvodnění napadeného rozhodnutí“ je vyvolána u správního orgánu domněnka, že i nadále by mohl pokračovat v protiprávním jednání na území České republiky,

- celé napadené rozhodnutí (8) je pouze opsané rozhodnutí ze dne 12. 8. 2011, č.j. KRPS-87326-11/ČJ-2011-010026, kterým byla již jednou doba zajištění prodloužena o šedesát dní, vyjma seznamu kroků od původního rozhodnutí o zajištění, jímž je jeden úkon ze dne 23. 6. 2011 (a následné urgencye),

- odůvodnění (9) postrádá úvahu žalovaného, která by naznačovala, že je nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění (které není uložené a samotné řízení se vede již od 19. 6. 2011), aniž by byl správní orgán v tomto řízení v zásadě jakkoliv činný, dobu zajištění prodloužit,

- sám žalovaný (10) se "usvědčuje" ze své nečinnosti, neboť za dobu více jak čtyř měsíců nepodnikl (kromě shora uvedeného úkonu) v zásadě žádné další úkony v řízení o správním vyhoštění žalobce, není zde žádná nová skutečnost, která by nezbytnost opakovaného prodloužení doby, kdy je žalobce zbaven osobní svobody opodstatňovala a je evidentní, že žalovaný přistoupil k napadenému rozhodnutí "paušalizujícím" způsobem a nenamáhal se jej řádně odůvodnit (§ 68 správního řádu).

Dále žalobce (11) již předem odmítá případnou argumentaci žalovaného, dle které není potřeba vypracovávat rozsáhlejší odůvodnění ve věci, neboť na rozhodnutí dle § 124 zákona o pobytu cizinců a na něj navazující rozhodnutí se nevztahuje správní řád a oponuje, že na tak zásadní rozhodnutí jako je rozhodnutí o zajištění (omezující osobní svobodu účastníka řízení na několik měsíců) není možné klást radikálně nižší nároky na odůvodnění rozhodnutí než u "rozhodnutí běžného typu", bez ohledu na to, že se na řízení správní řád nevztahuje, jak vyplývá mimo jiné i z rozhodnutí NSS č.j.: 9 As 5/2010. Podle žalobce (12) pravidla pro výkon veřejné moci musí být upravena zákonem, což především znamená, že zvláštní zákon vylučující aplikaci správního řádu nebo některých jeho ustanovení musí (v návaznosti na zásadu obsaženou v čl. 2 odst. 3 Ústavy) obsahovat vlastní pozitivní úpravu procesního postupu orgánu veřejné správy vykonávající veřejnou moc, nikoli postup podle správního řádu pouze bez náhrady vyloučit, viz Vedral, J Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2006, s. 34. K uvedenému (13) navíc přistupuje požadavek, dle kterého nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon (čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a je zde tak nutnost vazby na některá konkrétní ustanovení správního řádu, zejména § 67 až 70 správního řádu. Tento závěr odpovídá i ust. § 180 správního řádu. Je proto na místě (14),(15) dovodit (minimálně subsidiární) použitelnost správního řádu při vydávání rozhodnutí o zajištění a v řízení, jež vydání rozhodnutí o zajištění předchází, pokud zákon o pobytu cizinců, jako zákon speciální, neupravuje odlišný postup řízení.

Z napadeného rozhodnutí (16) až (18) podle žalobce minimálně nepřímo vyplývá, že nenastala žádná skutečnost, která by opodstatňovala případné "neprodloužení", resp. propuštění žalobce ze zajištění, avšak v současné době probíhá s žalobcem řízení ve věci mezinárodní ochrany pod č.j. OAM-154/LE-BE02-BE03-2011, které není doposud pravomocně ukončeno, napadené rozhodnutí uvedenou skutečnost vůbec nereflextuje. Z hlediska pobytu žalobce na území ČR vrhá toto řízení celou věc a s ní spojené zajištění do

jiného světla. V situaci, kdy není správní vyhoštění uloženo ani v I. stupni a kdy se žalobce nachází v tzv. azylovém řízení, žalobce nemůže nic mařit a nemůže být realizováno samotné vyhoštění. Správní orgán se touto skutečností nevypořádal, ač tak učinit měl.

Pod bodem III žalobce namítá, že žalovaným prezentovaná důvodnost (19 a 20), resp. výklad ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je nezákonný, neboť kontextuálně ignoruje interpretaci hlavy XI. zákona o pobytu cizinců, Listinu základních práv a svobod a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí 1 As 12/2009, ze dne 15.4.2009, rozhodnutí sp.zn. 9 As 5/2010), případně soudu ústavního, která vyžaduje, aby základní práva (jako např. právě klíčové právo na osobní svobodu) byla vykládána široce a výjimky z těchto práv naopak restriktivně, neboť jde o mimořádný institut. Za daných podmínek (21)a(22) podle žalobce jednoznačně neexistovalo tak intenzivní porušení zákona ze strany žalobce, aby bylo nutné uvažovat o tak radikálním kroku, jako je zbavení osobní svobody, respektive jednoznačně bylo možno zajištění důvodně a bezpečně alternovat mírnějšími prostředky, a pokud tomu tak nebylo v době zahájení řízení o správním vyhoštění, tak tomu tak je nyní, kdy je zde navíc vedeno řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce. Žalobce dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Azs 235/2005 ze dne 25.4.2006 a na rozhodnutí č.j.: 1 As 12/2009 ze dne 15.4.2009.

I kdyby pak neplatilo výše uvedené(23), má žalobce za to, že se žalovaný vůbec nezabýval zvláštními opatřeními za účelem vycestování ve smyslu § 123b z.č. 326/1999 Sb., neboť zcela chybí odůvodnění dopadu zásadní skutečnosti, tedy řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce. Žalovaný opominul i takové skutečnosti jako je uvedení adresy, kde žalobce žil se svojí manželkou D.T.C.N., v Kladně, nar. 18. 5. 1976 ulice P.B. X(veškeré podrobnosti plynou z řízení ve věci mezinárodní ochrany vedené pod č.j. OAM-154/LE-BE02-BE03-2011) a žalovaný v této souvislosti nezjistil ani skutkový stav, napadené rozhodnutí pouze opsal a vydal. Z dikce výše uvedeného ustanovení (123b z.č. 326/1999 Sb.) plyne (24 a 25), že správní orgán je v této souvislosti povinen zjistit stav věci minimálně ve smyslu možnosti uložení takových zvláštních opatření. Z provedeného dokazování před vydáním napadeného rozhodnutí, ale i ze samotného rozhodnutí o zajištění a následných rozhodnutí vyplývá, že správní orgán žádné kroky v této souvislosti neprovedl a nepoučil účastníka řízení o možnosti uložení těchto opatření. Svojí povahou jde o řízení z moci úřední a je především na správním orgánu, aby zjistil stav věci a to v rozsahu, který je nezbytný pro předmětné rozhodnutí. Správní orgán vůbec o možnosti uložení těchto zvláštních opatření minimálně v době vydání napadeného rozhodnutí reálně neuvažoval, přičemž je nezbytné, aby se správní orgán (žalovaný) nejenom zabýval konkrétními skutkovými a právními důvody pro případné využití či nevyužití tohoto institutu, ale aby se k možnosti či nemožnosti použít zvláštní opatření vyjádřil na základě i v rámci svého rozhodnutí. V důsledku i tohoto postupu je nutno rozhodnutí vnímat jako nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné. S odkazem na výše uvedené považuje žalobce své samotné zajištění za nepřiměřené, zákonné podmínky pro jeho prodloužení za nesplněné a tedy napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že při prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona vycházel ze zjištěného skutečného stavu věci dle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona a při svém rozhodování shledal naplnění kumulativních podmínek daného ustanovení.

V průběhu řízení bylo šetřením z dostupných evidencí Policie České republiky a z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 19.06.2011 zjištěno, že žalobce je osobou vedenou v evidenci nežádoucích osob, a to na dobu neurčitou.

Do České republiky přicestoval legálně již 27.07.1995 za účelem návštěvy. Do roku 1997 v České republice pobýval legálně na pracovní vízum. Dne 20.01.1998 byl žalobce

Krajským soudem v Praze rozsudkem jménem republiky odsouzen pro úmyslný trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1,2 písm. b) trestního zákona a trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1,2 písm. b), c), d) trestního zákona k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce pěti let a vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou. Vrchní soud v Praze usnesením č.j. 2 To 21/98 dne 26.03.1998 zamítl odvolání a potvrdil rozsudek Krajského soudu Praha č.j. 7 T 84/97. Uvedený rozsudek tak dne 26.03.1998 nabyl právní moci a cizinec byl dne 04.06.1998 zařazen do Evidence nežádoucích osob na dobu neurčitou. Po odpykání nepodmíněného trestu odnětí svobody byl žalobce umístěn do vyhošťovací vazby a dne 26.08.2002 usnesením Krajského soudu Praha ze dne 09.08.2002 č.j. 7T 84/97 z důvodu, že se nepodařilo vyřídit formální náležitosti týkající se vyhoštění z vazby propuštěn. Lhůta k vycestování byla stanovena do třiceti dnů.

Žalobce nerespektoval rozsudek, kterým byl z území vyhoštěn a do okamžiku omezení osobní svobody dne 19.06.2011 území neopustil. Na území České republiky od 26.09.2002 pobýval bez platného cestovního dokladu, bez platného víza a v rozporu s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 20.01.1998. Podle nashromážděných důkazů žalobce dlouhodobě mařil výkon soudního rozhodnutí o vyhoštění. Při policejní kontrole se prokazoval cizím cestovním dokladem jako dokladem vlastním a pokusil se tak oklamat policejní orgán při výkonu jeho pravomoci.

Dne 19.06.2011 v 10:40 hodin byl kontrolován hlídkou OPKPE Mělník na adrese M., R. X, kdy se prokázal platným cestovním dokladem č. X na jméno N.C.C., nar. X s platným vízem do 17.11.2011 a řidičským průkazem České republiky na stejné jméno. Na místě vzniklo podezření, že se podle podoby jedná o jinou osobu, a proto byl v 10:45 hodin podle § 63 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR předveden ke zjištění totožnosti a následně dne 19.06.2011 v 11:45 h zajištěn podle § 27 odst. 1, písm. a) zákona Č. 273/2008 Sb., a eskortován k provedení daktyloskopování za účelem zjištění totožnosti. Při provedení daktyloskopování bylo zjištěno, že se jedná o osobou A.P.T., nar. X. Při lustraci v evidencích PČR bylo zjištěno, že se jedná o osobou vedenou v evidenci nežádoucích osob, pobývá na území ČR bez platného cestovního dokladu a platného víza.

Vzhledem k tomu, že zde bylo podezření ze spáchání přečinu Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1, písm. b) trestního zákoníku, byla dne 19.06.2011 v 22:00 hodin o věci informována státní zástupkyně OSZ Mělník, která věc předala do působnosti orgánů SCP, k zajištění realizace soudního vyhoštění z ČR, neboť soudní řízení pro uvedený přečin Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání by bylo vzhledem ke kriminální minulosti cizince a pravomocným rozhodnutím o jeho vyhoštění neúčelné. Podle názoru státního zastupitelství je v dané věci nutné zajistit samotnou realizaci již vydaného pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o vyhoštění z území.

S tvrzením v bodě (5) se žalovaný s žalobcem shoduje, podle citovaného ustanovení § 124 odst. 3 zákona vydal napadené rozhodnutí, části týkající se bezprostředně žalobce, a to v žalobě zdůrazněná nezbytnost k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění a oprávnění policie dobu trvání zajištění opakovaně prodloužit byla v odůvodnění řádně žalobci vysvětlena. Bodu (6) žalovaný oponuje, žalobce byl dne 20.06.2011 podle ustanovení § 124 odst. 1, písm. b) c) zákona zajištěn na základě rozhodnutí č.j. KRPS-87326-19/ČJ- 2011-010026 a podle ustanovení § 124 odst. 3 uvedeného zákona stanovena doba trvání zajištění na dobu 60 dnů. Rozhodnutím č.j. KRPS-87326-48/ČJ-2011-01 0026 byla z důvodu, že se ve stanovené lhůtě nepodařilo prostřednictvím zastupitelského úřadu Vietnamské socialistické republiky ověřit totožnost žalobce, prodloužena podle § 125 odst. 1 zákona lhůta k zajištění o 60 dnů a ze stejných důvodů dne 12.10.2011 rozhodnutím č.j. KRPS-87326-56/ČJ-2011-010026 prodloužena doba zajištění o dalších 60 dnů. Žalovaný se nedomnívá, že by

přístupoval k tak závažné věci, jako je zajištění žalobce laxně nebo ledabyle, neboť jednotlivá rozhodnutí na sebe logicky navazují, řízení je vedeno řádně s časovou posloupností a jednotlivá rozhodnutí i ostatní dokumenty ve spisovém materiálu mají přiřazena správná čísla jednací.

K bodu (7) žalovaný odkazuje na odůvodnění rozhodnutí; důvody jsou popsány, a to především dlouhodobé maření výkonu soudního vyhoštění, skutečnost, že se žalobce jako cizinec na území České republiky dopustil závažné trestné činnosti a pokusu vydávat se při pobytové kontrole za jinou osobu.

K bodu (8) žalovaný konstatuje, že žalobce patrně nebere v úvahu časovou posloupnost a přiřazování jednotlivým dokumentům čísla jednací, neboť dne 19.06.2011 bylo účastníku řízení předáno oznámení o zahájení správního řízení pod č.j. KRPS-87326-11/ČJ-2011-010026 a rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 12.08.2011 má č.j. KRPS-87326-48/ČJ-2011-010026. Žalovaný opakovaně zkoumal důvody zajištění, což je potvrzeno úředními záznamy a výpisy z informačních systémů cizinecké policie z 27.08.2011 a 11.10.2011 a úředním záznamem Ředitelství služby SCP ze dne 12.10.2011, kde jsou uvedeny urgencye na Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky. Ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu zajišťuje zastupitelský úřad Vietnamské socialistické republiky, přičemž opakované urgencye ze strany Ředitelství služby cizinecké policie svědčí o snaze cizinecké policie řízení co nejdříve ukončit a po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění co nejdříve realizovat samotný výkon vyhoštění.

K námitce v bodu (9) žalovaný uvedl, že úvahy, které ho vedly k opakovanému prodloužení zajištění jsou řádně popsány v odůvodnění rozhodnutí, k institutu zajištění přistupuje podle zákona zcela výjimečně, zajištění cizince a zbavení ho tak osobní svobody není něčím samoučelným, ale v odůvodněných případech je to nezbytný krok k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění. K realizaci správního vyhoštění je nutné, aby totožnost cizince byla řádně ověřena prostřednictvím zastupitelského úřadu a vydáním náhradního cestovního dokladu. Zastupitelský úřad Vietnamské socialistické republiky není vázán toto zajistit ve lhůtě stanovené zákonem České republiky.

S námitkou v bodu (10) žalovaný stejně jako v předchozím bodě nesouhlasí, k opakovanému vydání rozhodnutí o zajištění přistoupil správní orgán právě z důvodu, že ze strany žalobce nebyla v době trvání zajištění předložena žádná nová skutečnost, která by vedla správní orgán ke změně postoje v dané věci.

K bodu (11) žalovaný ohledně rozsahu odůvodnění a nároků kladených na odůvodnění podle zákona o pobytu cizinců na území má za to, že byly splněny standardní nároky požadované podle § 68 správního řádu a důvody, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí byly v odůvodnění řádně popsány. Další popis by nesouvisel přímo s vydaným rozhodnutím a institutem zajištění a způsoboval by tak nepřehlednost v části odůvodnění. K bodu (12) žalovaný uvedl, že v daném případě postupoval z obecného hlediska podle správního řádu a současně jako místně a věcně příslušný správní orgán podle zvláštního zákona o pobytu cizinců, kdy příslušnost žalovaného je v tomto zákoně jasně stanovena a stejně tak jasně jsou stanoveny případné odlišnosti od správního řízení. K námitce v bodu (13) žalovaný poukazuje na to, že v konkrétním případě byl žalobce zbaven osobní svobody plně v souladu s platným zákonem České republiky a žalovanému nepřísluší zkoumat zákonnost jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců, jejich případnou vazbu na předpisy jiné právní síly jako Listinu základních práv a svobod ani vazbu na jednotlivá ustanovení správního řádu. Bodům (14, 15 a 16) žalovaný oponuje, že konal věcně i v časovém sledu naprosto v souladu se správním řádem, kdy vydání rozhodnutí o zajištění předcházely úkony podle správního řádu a před vydáním rozhodnutí byl účastník řízení se

spisovým materiálem seznámen. Účastník řízení byl řádně poučen a zákonem stanovené písemnosti mu byly řádně předány.

K bodu (17 a 18) žalovaný uvádí, že řízení ve věci správního s vyhoštění podle § 119 odst. 1, písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1, písm. c) bod 1,2 zákona a ve věci zajištění žalobce podle § 124 odst. 1, písm. b), c) zákona, případně prodloužení doby zajištění podle ustanovení § 124 odst. 3 téhož zákona, přímo nesouvisí s řízením o udělení mezinárodní ochrany vedeným u jiného správního orgánu a to Ministerstva vnitra ČR podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany nemá žádný vztah k vydanému a žalobou napadenému rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. Žalovaný se nevypořádal v rozhodnutí o prodloužení zajištění s faktem, že cizinec požádal udělení mezinárodní ochrany i když mu tato skutečnost byla známa, neboť rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nesouvisí s řízením o udělení mezinárodní ochrany. Žádost o mezinárodní ochranu byla podána cizincem dne 14.07.2011 v době zajištění a jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců a podle názoru žalovaného byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána pouze účelově. S tímto názorem se v I. stupni ztotožnilo Ministerstvo vnitra ČR, které návrh zamítlo jako zjevně nedůvodný a také Krajský soud, který odmítl žalobu ve věci zamítnutí mezinárodní ochrany a jeho rozhodnutí dne 27.10.2011 nabylo právní moci.

K námitkám bodu (19 a 20) žalovaný zastává názor, že byly v konkrétním případě splněny kumulativně všechny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí a konal tak zcela v souladu s platnými zákony České republiky, a to především v souladu se zákonem o pobytu cizinců na území České republiky. Plně si uvědomuje závažnost institutu zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, kdy zasahuje do ústavně chráněného práva na osobní svobodu zakotvené v čl. 7 a 8 Listiny základních práva svobod, při vydání rozhodnutí bylo postupováno z důvodu a způsobem, který je stanoven v platném zákoně o pobytu cizinců. K uvedenému institutu přistupuje policie ve výjimečných případech, kdy se žalovaný k tomuto vyjadřuje v bodě 9. Bodu (21) oponuje s tím, že byly v daném případě splněny všechny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť ze strany žalobce došlo v minulosti k tak intenzivnímu porušení zákona a to spácháním úmyslných trestných činů loupeže podle § 234 odst. 1,2 písm. b) a vydírání podle § 235 odst. 1,2 písm. b), c) trestního zákona, za které byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a vyhoštění z území. Tím, že nevycestoval z území naplnil rovněž znaky přečinu Maření výkonu úředního rozhodnutí a vyhoštění podle § 337 odst. 1, písm. b) trestního zákoníku. Žalobce se dopustil tak závažného porušení zákonů České republiky a je nutné na něj pohlížet zcela odlišně, než na cizince porušující jen zákon o pobytu cizinců. Řízení ve věci mezinárodní ochrany nemá souvislost s napadeným rozhodnutím a výsledek uvedeného řízení nemůže měnit postoj žalovaného. K námitce v bodu (22) žalovaný souhlasí s tím, že zajištění cizince je krajním a mimořádným řešením, které je možno užít, pouze při naplnění a dostatečném odůvodnění podmínek ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v daném případě důvody pro zajištění byly kumulativně splněny a ze strany správního orgánu byly vyloženy restriktivně a naopak základní práva cizince byla při rozhodování vyložena široce.

S námitkou v bodu (23 a 24) žalovaný nesouhlasí, neboť správní orgán zvažoval uplatnění zvláštního opatření podle § 123b odst. 1, písm. a), b) zákona. Tento institut využívá běžně v případech, kdy jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění a přihlíží také k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Pokud by žalovaný s možností uložení zvláštního opatření reálně nepočítal, neuvedl by toto do odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán neopominul skutečnost, že cizinec má v České republice citovou vazbu. Je třeba zdůraznit, že přítelkyně žalobce D.T.C.N., nar. X pobývající na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu není jeho manželkou, není hlášena v místě posledního pobytu a místě zajištění žalobce, ani se na uvedené adrese trvale nezdržuje. Podle

vyjádření žalobce ze dne 19.06.2011 jeho přítelkyně s ním trvale nebydlí a pro případ vyhoštění z území s tímto byli srozuměni a plánovali odjezd do Vietnamu. V prohlášení o udělení mezinárodní ochrany č.j. CPR-183- 6/CI-2011-31 cizinec uvedl nepravdivé informace o rodinném stavu, řízení ve věci mezinárodní ochrany č.j. OAM-154/LE-BE02-BE03-2011 je samostatné řízení. Toto řízení dne 27.10.2011 bylo navíc Krajským soudem pravomocně ukončeno zamítnutím žaloby. Námitce v bodu (25) žalovaný nepřisvědčil, zabýval se možnostmi uložení zvláštního opatření; vzal v úvahu, že se žalobce od svého propuštění v srpnu 2002 skrýval, není možné hodnověrně ověřit, zda se na adrese, kde byl hlídkou policie zajištěn skutečně dlouhodobě zdržuje. Od svého propuštění v srpnu 2002 nikde nepracoval, neodváděl státu žádné povinné odvody. Stanovení finanční záruky se jevílo správnímu orgánu vzhledem k trestní minulosti cizince jako nedostatečné. V daném případě žalovaný musel vzít v úvahu, že se žalobce v minulosti na území ČR dopustil trestné činnosti a byl pravomocně odsouzen podle tehdy platného trestního zákona za spáchání zvlášť závažných trestných činů loupeže a vydírání a při pobytové kontrole se vydával za jinou osobu. Podle názoru žalovaného je napadené rozhodnutí přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem. Po zhodnocení uvedených skutečností jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu žalovaný navrhuje, aby soud svým rozsudkem návrh žaloby zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Při jednání dne 6.12.2011 strany setrvaly na svých podáních, zástupce žalobce zdůraznil, že zajištění je nejkrajnější možný institut a je nutno sledovat, zda správní orgán řádně postupuje v řízení o správním vyhoštění. V daném případě v době vydání prodloužení doby zajištění nebylo ani rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno v I. stupni, trvání zajištění pak nadále nepřipadá v úvahu a je v rozporu s čl. 5 evropské Úmluvy o lidských právech, žalovaný také nezkoumal možnost využití mírnějších institutů.

Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O námitkách žalobce soud uvážil takto:

Rozhodnutí žalovaného vychází z ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. Čl. 15 bodu 1. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (dále jen Směrnice) stanoví, že jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Směrnice v kapitole IV, označené „ZAJIŠTĚNÍ ZA ÚČELEM VYHOŠTĚNÍ“ v čl. 15 odst. 1 mj. dále stanoví, že „Nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje“.

Ohledně požadavku náležité pečlivosti v postupu policie směřujícím k vyhoštění, je v čl. 15 odst. 5. této Směrnice uvedeno, že „Zajištění trvá, dokud trvají podmínky uvedené v odstavci 1 a dokud to je nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění. Každý členský stát stanoví omezenou dobu trvání zajištění, jež nesmí přesáhnout dobu šesti měsíců“. Dále se

v odst. 6 stanoví, že „Členské státy nesmějí prodloužit dobu uvedenou v odstavci 5, s výjimkou prodloužení o omezenou dobu nepřesahující dalších dvanáct měsíců v souladu s vnitrostátním právem v případech, kdy je pravděpodobné, že doba potřebná pro úkony směřující k vyhoštění bude přes jejich řádné úsilí delší z důvodu a) nedostatečné spolupráce dotčeného státního příslušníka třetí země nebo b) zpoždění při získávání nezbytných dokladů ze třetích zemí.“.

Žalobou napadené rozhodnutí je v pořadí druhým rozhodnutím o prodloužení doby zajištění žalobce. Žalovaný v jeho odůvodnění (str. 1/2) odkázal na ust. § 124 odst. 1 písm.b) a c) zákona o pobytu cizinců s tím, že podle těchto ustanovení bylo dne 20.6.2011 rozhodnuto o zajištění žalobce a byla tímto rozhodnutím stanovena doba zajištění na 60 dnů od omezení osobní svobody, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Toto rozhodnutí o zajištění bylo vydáno, jak vyplývá ze spisu pod č.j. KRPS-87326-19/ČJ-2011-010026. Ohledně doby zajištění žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 3 uprostřed) uvedl dále, že dne 12.08.2011 vydal pod č.j. KRPS-87326-48/ČJ-2011-010026 rozhodnutí, kterým podle § 124 odst. 3 zákona se prodlužuje doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená předchozím rozhodnutím ze dne 20. června 2011 pod č.j. KRPS-87326-19/ČJ-2011-010026 podle ustanovení § 125 odst. 1 zákona o 60 dnů, a že v době vydání uvedených rozhodnutí nebyla prostřednictvím zastupitelského úřadu Vietnamské socialistické republiky ověřena totožnost žalobce a vydán náhradní cestovní doklad.

Soud tak neshledal v napadeném rozhodnutí pochybení namítané žalobcem v bodě 6 (v návaznosti na bod 5) žaloby, kde žalobce sám označuje postupně vydaná rozhodnutí nesprávnými jednacími čísly, když z rozhodnutí je seznatelné, že doba zajištění stanovená rozhodnutím o zajištění z 20.6.2011 na 60 dnů byla prodloužena poprvé o dalších 60 dnů rozhodnutím ze dne 12.8.2011. Žalobcem v bodě 6) žaloby dovozovaný a zdůrazněný poukaz na laxní přístup policie, který mělo ilustrovat i jím namítané tvrzení v tomto žalobním bodu, je tak mírně řečeno nepřipadné, nehledě na potenciál tohoto nesprávného tvrzení ovlivnit zákonnost rozhodnutí jako celku.

Žalobce dále pod bod 7) až 10) namítá nedostatek odůvodnění rozhodnutí žalovaného stran trvání důvodů pro prodloužení doby zajištění žalobce, když rozhodnutí opisuje důvody uvedené v rozhodnutí předchozím z 12.8.2011, a stran nezbytnosti tohoto prodloužení k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění s tím, že v tomto řízení správní orgán řádně nepokračuje (resp. ani nebylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění).

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný (str. 2) skutečně převzal do tohoto odůvodnění, jak však sám uvozuje, zjištění, z kterých vycházel při rozhodování o zajištění žalobce již v rozhodnutí ze dne 20.6.2011 a která rovněž převzal do rozhodnutí o prvním prodloužení zajištění ze dne 12.8.2011 (nikoli však jedacího čísla, které žalobce uvádí, neboť pod č.j. KRPS-87326-11/ČJ-2011-010026 je ve spise evidováno Oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 19.6.2011). Toto převzetí důvodů vedoucích k zajištění žalobce do rozhodnutí o prodloužení doby zajištění však není samoúčelné a nelze podle soudu ze samotné této skutečnosti dovozovat „paušalizující“ přístup žalovaného, neboť tato zjištění mají vypovídací hodnotu pro závěr žalovaného o tom, zda trvají důvody i pro prodloužení doby zajištění i pro úvahu, zda nelze využít mírnějších institutů zákona (jak žalobce dále poukazoval). Žalovaný proto v odůvodnění rozhodnutí shrnul důvody vedoucí k zajištění, a to:

- že žalobce do České republiky přicestoval legálně již 27.07.1995 za účelem návštěvy a do roku 1997 zde pobýval legálně na pracovní vízum,
- že dne 20.01.1998 byl Krajským soudem v Praze rozsudkem pod sp.zn. 7 T 84/97 odsouzen pro úmyslný trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1,2 písm. b) trestního zákona a trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1,2 písm. b), c), d) trestního zákona k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce pěti let a vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou a tento rozsudek byl Vrchním soudem v Praze usnesením č.j. 2 To 21/98 dne 26.03.1998 potvrzen a dne 26.03.1998 nabyl právní moci,
- že žalobce byl dne 04.06.1998 zařazen do Evidence nežádoucích osob na dobu neurčitou,
- že po odpykání nepodmíněného trestu odnětí svobody byl umístěn do vyhošťovací vazby a dne 26.08.2002 usnesením Krajského soudu Praha ze dne 09.08.2002 č.j. 7T 84/97 z důvodu, že se nepodařilo vyřídit formální náležitosti týkající se vyhoštění z vazby propuštěn a lhůta k vycestování byla stanovena do třiceti dnů,
- že žalobce nerespektoval rozsudek, kterým byl z území vyhoštěn a do okamžiku omezení osobní svobody dne 19.06.2011 území neopustil, a tedy od 26.09.2002 pobýval na území bez platného cestovního dokladu, bez platného víza a v rozporu s uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Praze, a tedy dlouhodobě mařil výkon soudního rozhodnutí o vyhoštění,
- že se žalobce při policejní kontrole dne 19.6.2011 prokazoval cizím cestovním dokladem jako dokladem vlastním a pokusil se tak oklamat policejní orgán při výkonu jeho pravomoci, neboť se prokázal platným cestovním dokladem č. X na jméno N.C.C., nar. X s platným vízem do 17.11.2011 a řidičským průkazem České republiky na stejné jméno,
- že zde bylo podezření ze spáchání přečinu Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1, písm. b) trestního zákoníku a že státní zastupitelství stanovilo, že je nutné zajistit samotnou realizaci již vydaného pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o vyhoštění z území.

Na základě těchto důvodů žalovaný (str. 3 odst. 1,2 a 5) uvedl, že žalobce naplnil jednání pro uplatnění ustanovení § 124 odst. 1, písm. b) zákona tím, že je „ve Vašem konkrétním případě nebezpečí, že by jste jako. cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť jste od 26.08.2002 do 19.06.2011 mařil výkon soudního rozhodnutí a při policejní kontrole se vydával za jinou osobu“, a dále že naplnil jednání pro uplatnění ustanovení § 124 odst. 1, písm. c) zákona tím, že „jste ve stanovenou dobu k vycestování z území České republiky nevycestoval a dlouhodobě pobýval na území ČR v rozporu s rozhodnutím o vyhoštění“. Následně (po odkazu na předchozí rozhodnutí o prodloužení doby zajištění a odkazu na informaci o řízení o mezinárodní ochraně) žalovaný uzavřel : „Ze všech uvedených důvodů, a to především ze skutečností, že jste před zajištěním dlouhodobě porušoval právní normy, vydával se za jinou osobu a při tom předložit i její cestovní doklady a tímto způsobem ztěžoval výkon soudních rozhodnutí, dlouhodobě jste bez platného. cestovního dokladu. bez platného povolení k pobytu a bez pracovního povolení pobýval na území ČR, nerespektoval pravomocných rozhodnutí o soudním vyhoštění, dospěl správní orgán k závěru, že je zde faktické nebezpečí, že by jste mohl nadále mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí a nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí“.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že tak odůvodnění rozhodnutí stojí pouze na dikci ustanovení zákona a že „domněnka“ správního orgánu, že by žalobce mohl pokračovat v protiprávním jednání na území České republiky nemá oporu. Z předestřené chování žalobce, kdy žalobce tato zjištění nijak nezpochybňuje, předcházejícího jeho zajištění je intenzita ataku žalobce proti povinnostem uloženým cizincům nejen zákonem o pobytu cizinců, ale proti chráněným zájmům trestním zákonem natolik zjevná a vykazuje vysokou míru závažnosti jednání kvalifikovaného trestním rozsudkem a dlouhodobost nerespektování soudem uloženého vyhoštění a porušování zákona o pobytu cizinců, včetně podvodného jednání (kdy žalobce vystupoval pod jinou identitou), že závěr o nebezpečí, že

by žalobce mohl v tomto jednání pokračovat a trvají tak důvody pro jeho zajištění, resp. pro prodloužení doby zajištění jsou jen logickým vyústěním hodnocení daného konkrétního stavu věci, když žalobce výkon soudního rozhodnutí o vyhoštění mařil tím, že se skrýval (sám uvedl, že radši moc nevycházel) a v případě nutnosti se prokazoval identitou jiné osoby, a to od roku 2002 až do zajištění 19.6.2011.

Soud rovněž nedospěl k závěru, že by v rozhodnutí žalovaného absentovala úvaha naznačující nezbytnost dalšího trvání zajištění žalobce k pokračování přípravy správního vyhoštění, popř., že by se žalovaný „usvědčoval“ z nečinnosti. Z dalšího odstavce odůvodnění rozhodnutí (str. 3 dole) plyne, že s odkazem na ust. § 134 odst. 3 zákona při stanovení doby trvání zajištění přihlédl správní orgán k předpokládané složitosti výkonu správního vyhoštění a v tomto případě vycházel zejména ze skutečností, že v současné době probíhá ověřování totožnosti žalobce, které nebylo dosud ukončeno cestou Zastupitelského úřadu Vietnamské socialistické republiky v Praze a nebyl tak žalobci dosud vystaven náhradní cestovní doklad, a nelze tak realizovat správní vyhoštění. K tomu žalovaný poukázal lustraci dne 11.10.2011 v evidencích Policie ČR a uvedl, že dne 23.06.2011 požádal prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie České republiky v Praze o zjištění totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu cestou Zastupitelského úřadu Vietnamské socialistické republiky v Praze, že Ředitelství služby cizinecké policie dne 24.6.2011 tuto žádost postoupilo na uvedený zastupitelský úřad a dne 17.08.2011 byla tato žádost písemně tam urgována a dne 21.09.2011 byla na uvedený zastupitelský úřad odeslána II. písemná urgence. Na žádost žalovaného pak Ředitelství služby cizinecké policie Praha potvrdilo, že i přes urgenci zastupitelskému úřadu nebylo ověření totožnosti dokončeno a cestovní doklad doposud nebyl vydán. Uvedené skutečnosti doložené ve spise žalobce nezpochybňuje, tvrdí, že tyto nasvědčují nečinnosti žalovaného, když řízení o správním vyhoštění se vede od 19.6.2011. Soud uvedené námitce nepřisvědčil. Jestliže cizinec vystupuje na území ČR pod jinou identitou a nemá platný cestovní doklad, je i při jeho ztotožnění (např. daktyloskopickou metodou) podle evidencí policie České republiky pro vyhoštění do země původu nutno potvrdit jeho totožnost a zejména je nutno, aby mu byl vystaven náhradní cestovní doklad orgány státu, jehož je občanem. Skutečnost, že tento proces nemohou orgány České republiky uspíšit jinak než tím, že budou průběžně žádat zastupitelský úřad příslušné země o součinnost a vyřízení jejich žádosti tak nelze považovat za jejich nečinnost, která by ve svém důsledku měla vést k neprodloužení doby zajištění u cizince, který sám, svým vlastním jednáním způsobil, že je nutno, v zájmu ochrany práv jiných a vynutitelnosti respektování zákonů této země, vůči němu užít jako nezbytná i opatření, která omezují jeho samého, včetně v nejzazším případě i jeho osobní svobodu. Namítá-li žalobce současně, že v daném případě v době rozhodování o prodloužení doby zajištění nebylo ani vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, ač bylo řízení zahájeno již 19.6.2011, je sice toto tvrzení pravdivé, z provedených zjištění i vzhledem k tvrzení samotného žalobce do protokolu o podání vysvětlení však nic nenásvědčuje tomu, že by pro rozhodnutí o vyhoštění žalobce nebyly dány zákonné důvody či byla následně vyloučena jeho realizace pro jinou překážku. Soud dodává, že ze spisu vyplývá, byť následně, že zastupitelský úřad vydal náhradní cestovní doklad pro žalobce dne 19.10.2011 a ihned po předání této informace žalovanému dne 25.10.2011 bylo dne 27.10.2011 rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno.

Soud proto na základě předně uvedených požadavků Směrnice dospěl k závěru, že za daného stavu věci není postup žalovaného ani v rozporu s čl. 15 odst. 4 uvedené Směrnice, který stanoví: „Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1,

ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna“, protože v daném případě nepřestal reálný předpoklad vyhoštění žalobce – a to z právních nebo jiných důvodů - existovat a ani nezanikly důvody v čl. 15 odst. 1 písm. a) a b) shora uvedené. V době vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce tyto důvody trvaly a doba potřebná pro úkony směřující k jeho vyhoštění byla odvislá od spolupráce třetí země.

Žalobce v návaznosti na předchozí námitku o nedostatech odůvodnění rozhodnutí dále v bodě 11) předjímá možnou oponenturu žalovaného, že se na řízení podle ustanovení § 124 zákona nevztahuje správní řád a v následujících bodech 12) až 15) snáší ústavněprávní argumentaci, včetně odkazů na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ústící k závěru, že v případě rozhodnutí, kterým je činěn zásah do osobní svobody je na místě dovodit minimálně subsidiární platnost ust. § 68 správního řádu dle ust. § 180 správního řádu. Soud nemá nejmenších pochyb o tom, že rozhodnutí o zajištění žalobce a na něj navazující rozhodnutí o prodloužení doby zajištění musí dostát požadavku na řádné odůvodnění ve smyslu ust. § 68 správního řádu. Argumentace žalobce vychází mylně z ust. § 168 zákona o pobytu cizinců ve znění platném do 1.1.2011. Ustanovení § 168 tohoto zákona však novelou provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. s účinností od 1.1.2011 doznalo změn (vylučuje část druhou a třetí správního řádu jen na tam vyčtená řízení, mezi nimiž již ust. § 124 není. Na řízení o zajištění cizince podle § 124 se proto obecně vztahuje správní řád, s výjimkou, kdy zákon o pobytu cizinců má speciální úpravu, např. s účinností od 1.1.2011 ust. § 124 odst. 2, popř. ust. § 169, které stanoví odchylky od správního řádu. Argumentace žalobce se tak míjí s právní úpravou platnou v době vydání rozhodnutí, nicméně tím spíše je oprávněná obecně potud, že rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince musí dostát požadavkům na řádné odůvodnění. Soud v daném případě však neshledal (jak uvedeno shora a dále i níže) namítané vady odůvodnění rozhodnutí, naopak dospěl k závěru, že požadavkům ust. § 68 dostalo.

V bodech 16) až 18) žalobce namítá, že žalovaný opomenul jako novou skutečnost, která nastala zhodnotit, že současně v době rozhodování o prodloužení doby zajištění s žalobcem jako s účastníkem řízení probíhalo řízení ve věci mezinárodní ochrany. Z rozhodnutí žalovaného (str. 3) jednoznačně vyplývá, že dne 23.08.2011 bylo žalovanému doručeno hlášení o řízení ve věci mezinárodní ochrany a že žalovaný z lustrací v policejních evidencích zjistil, že „v současné době probíhá u Krajského soudu v Praze odvolací řízení ve věci zamítnutí mezinárodní ochrany“. Výhrada žalobce, že žalovaný zcela pominul tuto skutečnost, tak není důvodná, žalovanému tato skutečnost byla známa, toliko ji „nereflektoval“ jako novou skutečnost, která by měla mít vliv na prodloužení doby zajištění žalobce. V době vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění bylo tak žalovanému známo, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla správním rozhodnutím zamítnuta a že probíhá řízení před soudem, rovněž z vyjádření samotného žalobce dne 19.6.2011, které učinil do protokolu a z předně uvedených zjištění o pobytu žalobce v ČR od r. 1995 nevyplynuly žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by žalobce pro svoji žádost o mezinárodní ochranu, podanou v době jeho zajištění, měl jakýkoli zákonem o mezinárodní ochraně stanovený pro přiznání této ochrany důvod, z ničeho nevyplývalo, že by byl obětí pronásledování z důvodů politických, náboženských, rasových a pod. v zemi původu, žalobce také sám potvrdil v pohovoru, že mu nejsou známy žádné překážky, které by znemožňovaly jeho vycestování, naopak uvedl, že již v roce 1995 přijel z ekonomických důvodů a ze strany státních orgánů Vietnamské socialistické republiky mu nehrozilo žádné nebezpečí, nebyl trestně stíhán ani pronásledován. Tomu rovněž nasvědčovaly i závěry Závazného stanoviska k možnosti vycestování ze dne 20.6.2011. Soud proto žalobcem konstruovanou vadu odůvodnění

rozhodnutí žalovaného neshledal důvodnou, když ze všech podkladů v době vydání rozhodnutí bylo zřejmé, že žádost podaná žalobcem o mezinárodní ochranu je zjevně účelová a skutečnost, že se žalobce takto ocitl v postavení žadatele, nemohla mít vliv na hodnocení důvodů vedoucích k prodloužení doby jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Sama skutečnost, že žalobce účelově využil možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany rozhodně nevylučuje, že v tomto postavení nemůže žalobce nic mařit, naopak, obecně platí, že účelově podaná žádost o mezinárodní ochranu je známým způsobem, kterým se cizinci snaží mařit vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění resp. jeho následnou realizaci. Soud proto námitky žalobce v tomto směru důvodnými neshledal, namítaný nedostatek odůvodnění není vadou, žalobce tímto postupem žalovaného nebyl zkrácen ve svých právech.

V bodech 19) až 22) žalobce napadá výklad ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců s tím, že zajištění, včetně rozhodování o prodloužení doby zajištění je mimořádný institut a podle žalobce v jeho případě neexistovalo tak intenzivní porušení zákona, aby bylo nutno přistoupit k jeho zajištění či prodloužení doby zajištění. Soud nezpochybňuje závěry plynoucí z žalobcem označené judikatury soudů a sdílí je, na daný případ je však nelze podle soudu vztáhnout. Jak vyplývá ze shora uvedeného zjištění žalovaného, žalobce byl odsouzen za velmi závažnou trestnou činnost, o tom svědčí popis skutku v trestním rozsudku, kvalifikace jednání jako pokusu trestného činu loupeže a dílem dokonaného, dílem ve stadiu pokusu trestného činu vydírání, spáchané ve spolupachatelství (nadto se střelnou zbraní) i výše uloženého trestu odnětí svobody v trvání 5 let a trestu vyhoštění. Ani následně po odpykání trestu odnětí svobody, ač žalobce při propuštění z vyhošťovací vazby učinil slib, že vycestuje, tak neučinil, a po dobu od r. 2002 do roku 2011, tedy dobu značně dlouhou nechoval respekt k zákonu, a to nejen k zákonu o pobytu cizinců, když pobýval na území bez povolení, bez platného dokladu, vystupoval pod identitou cizí, resp. prokazoval se doklady na jinou osobu (svého „švagra“), ale i nelegálně na území ČR pracoval, sám potvrdil, že po celou dobu si byl tohoto vědom, a tedy úmyslně mařil možnost výkonu trestu vyhoštění. Intenzita jednání žalobce proto odůvodňovala užití i prostředku výjimečného, a to omezení osobní svobody, řízení ve věci mezinárodní ochrany, zahájené účelově podanou žádostí žalobce pak nemohlo vést k závěru o účinnosti užití mírnějších opatření.

V návaznosti na to žalobce, pod body 23) až 25) namítá, že se žalovaný nezabýval možnostmi uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, zejména dopadem podle žalobce zásadní skutečnosti, tj. vedeného řízení o mezinárodní ochraně. Ani této námitce soud nepřisvědčil a k již shora uvedenému dodává. Z rozhodnutí žalovaného na str. 4 nesporně plyne, že žalovaný zvažoval uplatnění ustanovení § 123b odst.1 písm. a), b) zákona, tedy možnost (a) uložení povinnosti oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo možnost (b) složení finanční záruky, uzavřel však, vzhledem k již shora předestřeným zjištěním (tj. že žalobce dlouhodobě mařil výkon soudního rozhodnutí o svém vyhoštění, v minulosti se na území ČR dopustil a byl pravomocně odsouzen podle tehdy platného trestního zákona za spáchání zvlášť závažných trestných činů loupeže a vydírání, při pobytové kontrole se vydával za jinou osobu..., nemá žádné místo hlášeného pobytu na území ČR), že uložení zvláštního opatření by ohrozilo výkon práva, tedy skutečnou realizaci vyhoštění žalobce. Dále poukázal na to, že žalobce nepředložil žádné nové návrhy ani nové důkazy, správnímu orgánu nejsou známy žádné nové skutečnosti, které by bylo potřeba nově zvážit a poukázal opět na to, že za účelem realizace vyhoštění zajišťuje vystavení náhradního cestovního dokladu cestou zastupitelského úřadu.

Soud má za to, že v daném případě z konkrétních zjištěných skutečností je zřejmé, že užití mírnějších donucovacích opatření nepřipadalo v úvahu, protože by se jednoznačně, vzhledem ke způsobu předchozího chování žalobce, minula účinkem. Tvzení žalobce, že z řízení o mezinárodní ochraně vyplynuly skutečnosti, které žalovaný nezjistil a které mohly mít na posouzení užití těchto opatření vliv, nemohou obstát. Žalovanému již z pohovoru z 19.6.2011 bylo známo, že žalobce se dovolává vztahu k družce D.T.C.N. (kterou označuje nesprávně za svoji manželku), pro závěr, že však s touto osobou žil v K. na jím v žalobě tvrzené adrese nic nesvědčilo, k zajištění žalobce došlo 19.6.2011 ve vietnamské restauraci ve M., kde podle jeho tvrzení pracoval od roku 2006, o své přítelkyni uvedl, že s ní trvale nebydlí, čeká s ní však dítě a odjedou spolu do Vietnamu, protože se tu ekonomická situace od roku 2008 změnila, už to není jako dřív. Vzhledem k tomu, že žalobce, jak sám potvrdil, využíval doklady totožnosti bratra své přítelkyně k tomu, aby nebyl jeho neoprávněný pobyt na území odhalen a nebylo možno realizovat vyhoštění soudem pravomocně uložené, nelze mít za to, že by využití mírnějšího opatření (tedy povolení zdržovat se na adrese hlášeného pobytu této přítelkyně, popř. na adrese ve M., kde se žalobce do té doby zdržoval nebo přijetí finanční záruky), bylo opatřením za dané situace účinným. Zjištěný stav věci byl v tomto směru pro závěr žalovaného dostatečným, postup žalovaného proto soud neshledal v rozporu se zákonem. Z rozhodnutí o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z 19.6.2011 i z protokolu o vyjádření žalobce z téhož dne pak vyplývá, že žalobci se dostalo v mezích zákonem o pobytu cizinců i správním řádem stanovených poučení v plném rozsahu, o tom svědčí i další úřední záznamy ve spise s konkrétní poučením o jeho právech ohledně vyrozumění o jeho zajištění, právech eskortované osoby, právu využití dobrovolného návratu, právo požádat o udělení mezinárodní ochrany a pod.

Z uvedených důvodů soud podanou žalobu neshledal důvodnou, a proti ji zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť žalobce neměl úspěch ve věci a úspěšnému žalovanému správnímu orgánu náklady řízení před soudem nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 6. prosince 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu